

Ember vagy Isten műve?

Egy nagyon érdekes felvetést kaptam egy látszólagos emberi bűnnel kapcsolatban, amit mással, másokkal követtek el. A berzenkedés abból fakadt, hogy már miért kellene ezt elfogadni, ez nem Isten akarata, hanem embertől származó szenvedés. Miért kellene belenyugodni, elfogadni, megengedni, megbocsátani? Ott kezdődik a dolog, hogy „látszólagos” bűnt emlegetek, mert különösen kívülállóként, távolról nézve, könnyen minősítünk tetteket, de igazából, még ha rajtunk is csattan az ostor, akkor sem igazán ítélni tudjuk ezt meg. De ha mégis, ítékezésre akkor sem vagyunk feljogosítva, maximum intelmekre, miközben sokszor még azt sem tudjuk igazán megállapítani, hogy bűnnel állunk szemben.

De, tételezzük fel, hogy valóban bűnről van szó. Embertársaink bűneiről nehéz feltételezni, hogy Isten akarata. Eszembe jutott a dilemma a Miatyánkról, mely szerint „ne vigyél minket kísértésbe” helyett egyes nézetek szerint a helyes a „ne hagyj minket kísértésben” lenne. Mondván, hogy Isten nem visz kísértésbe minket. A két kérdés gyökere lehet az, hogy a világban lévő rossz, bűnök, az Isten akarata vagy azokat Isten megengedi? Itt jöhet az az alapvető kétkedés, hogy ha ezeket engedi, akkor nem is olyan tökéletes a világa, nem is létezik vagy nem is annyira jó vagy nem annyira szeret minket, mint egyesek gondolják. Ezzel már sokkal elágazóbb tuskót mozdítunk meg a homokban. Hirtelen az jut eszembe, hogy bár rém fájdalmas, de mégis azt kell megállapítsam életemről, hogy a rossz dolgoknak többet köszönhetek, min a jóknak. Életemnek számon tartott eseményei között a jóknak vagy rossznak nem igazán tudnék külön csoportot csinálni, hiszen a lényegük, az életre gyakorolt pozitív hatásuk kétségtelen. A rossz események rövid távon természetesen olykor porig romboltak, de hosszú távon értékesek lettek.

Isten akarata az Írások szerint, hogy mindenki üdvözljön. Ezért meg is tesz mindent és talán úgy is van berendezve életünk díszleteivel a világ, hogy megfelelő terepet nyújtson. Ebben a láthatatlan labirintusban Jézus az egyetlen, aki el tud úgy vezetni, hogy bármi történik, jó, rossz, természeti csapás vagy emberek szörnyű bűntettei, vele ugyanoda jussunk. A szerető Atyánkhoz.

Isten akarja vagy engedi bűneinket? Vélhetően nem akarja, hiszen a bűnök távol tartanak tőle, de engedi, mivel szeretetének alapeleme, a szabad akaratunk. Ebből is látszik, mennyire csodálatosan van berendezve a világ. A bűneink nem simán akadályok Isten és köztünk, nem selejtjei a teremtet világnak, de benne vannak a tervében. Miként a szabad akarat, mellyel eltávolodhatunk tőle, hogy felismerhessük, mekkora szükségünk is van rá.

Jó, rendben. Saját bűneinkkel ez rendjén is lehet, azonban mi van a bűnökkel, amelyeknek levét mások isszák? Miként feljebb írtam, mások bűneink számunkra ártalmasak lehetnek, viszont fejleszthetnek abban, hogy hasonlatosak legyünk az Atyához, aki a bűneink ellenére is szeret. Másrészt, a bűnösön láthatjuk, mennyire szenved, mert az Atya közelébe nem tud jutni. Az áldozaton pedig láthatjuk, ha bűnbe esik, haragba, bosszúvágyba és kiesik a szeretetből (világi szemmel teljes joggal) és áldozat létre eltávolodhat Istentől és szenvedhet a külső, hideg sötétségbe rabul ejtve azzal, hogy mindezt egy vagy több bűnös embernek köszönheti.... Ez egy nagyon nehéz csapda. Ebből csak Jézus vezetése vihet ki és a példája, aki kínzóival szemben is szeretetben maradt, így mindvégig az Atya közelségében érhetette el a célt.

A bűnös, megbánhatja a bűneit vagy a kegyelem révén rádöbbenhet Istentől való távolságára és jobban veti magát a lábai elé, mint aki semleges távolságban van vagy viszonylag a közelében kis

bűnöcskéivel legfeljebb és a vágy nélkül, hogy közelebb kerüljön. A szentek talán nem véletlenül kerültek ki gyakran igen komoly bűnösök közül, mert ők tudták megtapasztalni leginkább az Istentől való távolság fokozatait és közelébe jutva, immár elszakíthatatlanná váltak, mert megismervén a hideget és sötétséget végül megélhették a fényt és a meleget.

Templomlépcső, 2022. augusztus